

ÎN AVAMPREMIERĂ:

Mihai MĂNIUȚIU

„Timon
din Atena”
este cea mai
radicală
mărturie
asupra
pasiunii
mele
shakespeariene

Foto Florin Eșeanu

Carmen Chihaia: Încă de pe acum, premiera Teatrului Național Craiova, cu piesa "Timon din Atena" se anunță a fi un spectacol – eveniment. De ce totuși "Timon din Atena" și, firește, de ce cu trupa din Craiova?

Mihai Măniuțiu: Singurul teatru care răspunde realmente energiei mele – cel puțin asta simt în acest moment – este Naționalul craiovean. Am început repetițiile spunându-le: "nu știu dacă știți, dar sunteți un teatru fericit! Nu numai pentru că aveți o carieră internațională, nu numai fiindcă regizorii vor să vină pentru a lucra aici și pentru că, evident, aveți cel mai bun manager/conducător de teatru din țară, pe domnul Emil Boroghină, ci fiindcă iradiați, laolaltă, cea mai vitală energie. Or, aceasta este o condiție esențială a unui teatru: să funcționeze cu adevărat. De ce "Timon..."? Primul răspuns ar fi unul tehnic: Emil Boroghină mi-a cerut să fac un Shakespeare, zicând că eu am "pasiuni shakespeariene". Nu știu dacă, în clipa asta am "pasiuni shakespeariene", dar, încă odată, mergând și simțind energia trupei, în mine s-a născut, firesc, ideea de... Timon. Nu am altă explicație! Deci, ceea ce am văzut – văzându-i – a fost Timon. Am avut – mai concret – intuiția piesei a cărei cheie, cu siguranță, am găsit-o sprijinindu-mă pe întâlnirea dintre energia mea și energia trupei.

C.C.: Premiera fiind programată pentru 19 decembrie, înțelegem că la ora acestui interviu, spectacolul e aproape gata. Răspunde, oare, spectacolul, exigenței dumneavoastră? Regăsiți în el, întocmai, viziunea dumneavoastră regizorală... inițială?
M.M.: În timp ce (încă) lucrez la un spectacol nu pot avea o atitudine critică, detașată, ar fi paralizant. Ce știu sigur este că, pornind de la scenariu – pentru că am făcut o adaptare după "Timon..." este că

această montare a mea este cea mai radicală mărturie asupra pasiunii mele shakespeariene.

C.C.: Accentul major, ca să spunem așa, este cumva înspre zona... politicului?

M.M.: Vreau să păstrez, deocamdată, secretul. Până la confruntarea cu publicul. Dar, mărturisind că este cea mai radicală întâlnire a mea cu Shakespeare, e sigur, implicit, că și cheia în are am redescoperit textul e foarte... radicală! Însă, ceea ce pot spune fără ezitare este că politicul există în spectacolul meu atâta cât există în orice persoană, în orice ființă umană care respiră într-o societate complexă, ca a noastră, sau ca pe vremea lui Timon. Deci, NU: accentul nu e nicidecum unul politic.

C.C.: În faza pregătitoare a spectacolului, conceptuală, ați căutat – decodificând textul – să fiți cât mai aproape de... orizontul de așteptare al publicului sau, pur și simplu ceea ce vă interesează, în general și în special, este vizualizarea propriilor obsesii creatoare?

M.M.: Când intră într-o sală de teatru, publicul vrea să primească energie vitală. Acesta cred eu că este orizontul de așteptare al spectatorului de a fi și, poate, dintotdeauna. Pentru asta și vine la teatru. Tot restul decurge de aici. Dacă reprezentația nu-i dă energie, dacă asta nu se întâmplă – cel puțin în raport cu cel care nu primește acest flux energetic vital – atunci spectacolul este ratat.

C.C.: Aproape de finalul anului 1998 fiind, care ar fi bilanțul regizorului Mihai Măniuțiu? Cât de multe – și definitorii – sunt reușitele! Dar insuccesele?

M.M.: Atâta timp cât sunt însă în tren, nu contabilizez gările. Am trecut prin mai multe gări. Ce mă interesează este, deocamdată, trenul.

C.C.: Dacă ar fi să răspundeți acum unui "sondaj de opinie" ad-hoc, ce ați

pune în dreptul întrebării despre „reforma în teatre“?

M.M.: Dezamăgirea mea că ea, practic, nu se face. Poate dintr-o prudență exagerată, poate din teama – îndreptățită la nivel social – de a nu pune pe drumuri foarte mulți oameni ș.a.m.d. Dacă reforma întârzie, multe lucruri bune care s-au dezvoltat după 1989 se vor altera.

Carmen CHIHAIA

*„Timon
din Atena”
este cea mai
radicală
mărturie
asupra
pasiunii
mele
shakespeariene*